

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4928/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Goranu Goluži, u pravnoj stvari tužiteljice Dušice Novinc iz Zaprešića, Ivana Mažuranića 81, OIB: 22156320962, zastupane po punomoćniku Ivani Binički Ložnjak, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćnici Andreji Šeša, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 21. travnja 2026. godine, u prisutnosti tužiteljice osobno, zamjenika punomoćnika tužiteljice Lene Bubalović, odvjetnice iz Zagreba i zamjenice punomoćnika tuženika Josipe Šarlija Čorić, odvjetnice iz Zagreba, dana 28. travnja 2026. godine

presudio je

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 6.1. Ugovora o kreditu broj 783428 koji su dana 18.08.2006. godine sklopili tužiteljica DUŠICA NOVINC iz Zaprešića, Ivana Mažuranića 81, OIB:22156320962 kao korisnik kredita i prednik (Volksbank d.d., Zagreb, Varšavska 9) tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo, Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB:87939104217, kao kreditor, u dijelu u kojem je tužitelj obvezan platiti tuženiku naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita jednokratno 2,50% (dvacijelihpetposto) od iznosa kredita, minimalno kn 500,00 (kn petsto), naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, isplatiti tužiteljici DUŠICI NOVINC iz Zaprešića, Ivana Mažuranića 81, OIB:22156320962, iznos od 266,03 EUR zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 2. rujna 2006. godine do isplate, po stopi koja se do 31.12.2007. obračunava u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima i to prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine po stopi koja

se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, isplatiti tužiteljici DUŠICI NOVINC iz Zaprešića, Ivana Mažuranića 81, OIB:22156320962, trošak parničnog postupka u iznosu od 276,54 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 28. travnja 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu parničnog troška preko dosuđenog iznosa, kao neosnovan.

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužiteljica u tužbi od 18. srpnja 2025. godina navodi da je tuženik pravni slijednik društva Volksbank d.d., te da su tužiteljica kao korisnica kredita i tuženik (ranije Volksbank d.d.) kao kreditor sklopili dana 18.08.2006. godine Ugovor o kreditu broj 783428, solemniziran 18.08.2006. godine po Javnom bilježniku Mladenu Matošu iz Zagreba pod brojem OU-1190/2006. Predmetnim Ugovorom o kreditu tužiteljici je odobren kredit u iznosu od 17.395,00 CHF, koji je tuženik stavio na raspolaganje tužiteljici u kunsnoj protuvrijednosti navedenog iznosa po srednjem tečaju za CHF tečajne liste HNB-a na devize važećim na dan isplate kredita, uz rok otplate od 60 mjeseci, u svrhu kupnje motornog vozila. Odredbom članka 6.1. predmetnog Ugovora o kreditu („Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita“) ugovoreno je kako je tužiteljica dužna tuženiku platiti naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita – jednokratno 2,50 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, naplaćuje se neposredno prije isplate kredita. Sukladno navedenom, tužiteljica je tuženiku dana 18.08.2006. godine uplatila iznos od 3.880,00 kn na ime navedene naknade tj. naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita te na ime naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva što je prema odredbi čl. 6.2. predmetnog Ugovora o kreditu iznosilo 1,95% na iznos glavnice uvećane za 20%. Dakle, tužiteljica je platila iznos od 2.004,41 kn / 266,03 EUR na ime naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita prema sljedećem izračunu: glavnica kredita je 17.395,00 CHF po srednjem tečaju na dan 18.08.2006. godine (tečaj: 4,609176) što je protuvrijednost od 80.176,62 kn, naknada je 2,50 % od iznosa kredita što iznosi 2.004,41 kn. Ostatak iznosa do 3.880,00 kn (iznos od 1.875,59 kn) odnosi se na naknadu za osiguranje kredita (1,95% od 96.211,94 kn). Tužiteljica ističe kako je predmetna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita bila dio unaprijed

formuliranog standardnog ugovora tuženika, unaprijed sročeno i priređeno od strane tuženika te tužiteljica nije imala mogućnost pojedinačno pregovarati s tuženikom o navedenoj ugovornoj odredbi (niti je o istom s tuženikom pregovarala), već joj je ponuđena opcija po principu „uzmi ili ostavi“. Tužiteljica ističe da joj je predmetna naknada naplaćena, a da prethodno, a niti naknadno, tuženik tužiteljici nije jasno i nedvosmisleno predočio na što se ova naknada odnosi i što se tj. koja usluga se njome naknađuje (posebno s obzirom na okolnost da svi poslovi vezani za obradu kredita ulaze u opis radnog mjesta zaposlenika banke koji za svoj rad prima redovnu plaću, odnosno da obrada kreditnih zahtjeva i drugih zahtjeva vezano za kredit predstavlja osnovnu djelatnost banke tj. tuženika). Također, iz ugovornih odredbi nije jasno zašto je ta naknada određena u postotnom iznosu od iznosa kredita tj. u korelaciji s iznosom kredita. U Ugovoru nadalje nedvojbeno nije bilo navedeno niti po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno nije precizirano niti da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja Ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Navedeno obvezu tužiteljice, kao potrošača, kako navodi, čini neodređenom i neodredivom, posljedično ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima (NN br. 35/05 i dr.). Nadalje, tužiteljica navodi da su predmetni Ugovor o kreditu parnične stranke sklopile u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te kao jača ugovorna strana (a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo), nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužiteljicu u neravnotežan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog Ugovora. Drugim riječima - navedeno postupanje tuženika, kako navodi, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužiteljice. Stoga, polazeći od nesporne činjenice da je odredba koja se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od prednika tuženika, o kojoj odredbi se sa tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužiteljica imala utjecaj na njezin sadržaj, a kojom odredbom je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužiteljici nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Usljed iznijetog, kako navodi tužiteljica, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definira odredba čl. 81. st. 1 i st. 2 te čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 96/03). Sukladno čl. 87. st. 1 istog zakona, takva nepoštena odredba je ništetna, a obzirom da je sporna odredba ništetna, a iznos od 2.004,41 kn /266,03 EUR tuženik je stekao bez osnove, tužiteljica ovom tužbom potražuje povrat navedenog iznosa sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana stjecanja pa do isplate. Nadalje, tužiteljica navodi da su pravomoćnom presudom Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. broj P-2431/2021 od 30. lipnja 2022. godine između parničnih stranaka, utvrđene ništetnim odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je tužiteljica obvezna platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno Odluci banke o kamata i naknadama Kreditora, a preko ugovorene kamatne stope od 5,10 % godišnje te u dijelu u kojemu je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za

CHF, uz nalog za isplatu pripadajuće novčane naknade po osnovi preplaćenih iznosa. U predmetnoj Presudi utvrđeno je da je tuženik koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a slijedom čega je ista ništetna. Također je utvrđeno da je tuženik koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja ugovora tuženik nije informirao tužitelja o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kao i Zakona o obveznim odnosima. Predmetna utvrđenja suda vezana su na presude iz kolektivnog postupka zaštite potrošača, posebice Presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u Zagrebu, posl. broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine i Presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine. Slijedom svega navedenog, tužiteljica predlaže sudu da nakon provedenog dokaznog postupka donese presudu kojom će utvrditi ništetnom odredbu čl. 6.1. Ugovora o kreditu broj 783428 koji su dana 18.08.2006. godine sklopili tužiteljica i tuženik u dijelu u kojem je tužiteljica obvezna platiti tuženiku naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita jednokratno 2,50% od iznosa kredita, minimalno kn 500,00 kn, a koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita, kojom će naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 266,03 eur zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 2. rujna 2006. godine do isplate (tijek zateznih kamata ispravljen je na zadnjem ročištu), te parnični trošak zajedno sa zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnov i visinu, poriče navode tužbe u dijelu u kojem su isti protivni s navodima tuženika, ističe prigovor zastare, prigovara vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz osudu tužitelja na podmirenje troškova postupka. Navodi da tužiteljica predmetnom tužbom traži utvrđenje ništetnosti odredbe članka 6.1. Ugovora o kreditu br.: 783428, da naknada predviđena tim člankom iznosi 266,03 eur, pa da je iz tog razloga vrijednost predmeta spora kako ju je tužiteljica naznačila u tužbi, u iznosu od 1.593,26 EUR, očito suviše visoko naznačena. Dodatno, tuženik ističe kako je iz dostavljene otplatne tablice od 18. kolovoza 2006. godine vidljiv iznos od 2.000,08 kn a ne 2.004,41 kn kako to navodi tužitelj. S obzirom na navedeno, tuženik osporava i visinu iznosa kojeg tužitelj potražuje točkom II. svog tužbenog zahtjeva. Nadalje, iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo je kako je Ugovor o kreditu sklopila fizička osoba. Međutim, nije moguće utvrditi je li ta ista fizička osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP-a). Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja. Nadalje tuženik navodi da Ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 81. ZZP). Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi

se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Također, tuženik dodatno ističe kako postoji i podzakonski propis kojim je ugovaranje ulazne naknade dopušteno pozitivnim propisima, a riječ je o Pravilniku o naknadama za potrošačke kredite, u kojem je odredbom članka 3. izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Pri tome je za istaknuti kako donošenjem navedenog pravilnika nije uveden novi institut u sferi bankarskog prava, već je isključivi cilj istog bio donošenje detaljnijeg normiranja postojećeg stanja o dopuštenosti ugovaranja, a posljedično i naplaćivanja takve naknade. Također, tuženik upućuje na činjenicu da visina naknade od 2,50 % u odnosu na ukupan iznos kredita nikako ne bi mogla prouzročiti znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom pa bi onda posljedično izostalo i pravo tužitelja na restituciju. Tuženik ističe i kako je tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. Slijedom naprijed navedenoga, tuženik predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužiteljice na podmirenje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od donošenja presude pa sve do isplate.

3. U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u predmetni Ugovor o kreditu (list 7-14 spisa), u otplatnu tablicu (list 15-16 spisa), u nalog za uplatu (list 17 spisa), u tečajnu listu (list 18 spisa), u Presudu ovog suda posl. br. P-2431/2021 od 30. lipnja 2022. godine (list 20-30 spisa), u Opće uvjete poslovanja s građanima (list 87-90 spisa), te je saslušana tužiteljica kao stranka (list 117-118 spisa).

4. Druge dokaze sud nije izvodio budući da stranke nisu stavljale dokaznih prijedloga, a što su dužne temeljem čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP). Naime, stranke su na zadnjem ročištu izjavile da nemaju nikakvih dokaznih prijedloga, te su predložile zaključenje glavne rasprave.

5. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, sud je ocijenio da je konačno postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Među strankama nije sporno da je tuženik pravni slijednik društva Volksbank d.d., da su tužiteljica kao korisnica kredita i tuženik (ranije Volksbank d.d.) kao kreditor sklopili dana 18.08.2006. godine Ugovor o kreditu broj 783428, solemniziran 18.08.2006. godine po Javnom bilježniku Mladenu Matošu iz Zagreba pod brojem OU-1190/2006, da je predmetnim Ugovorom o kreditu tužiteljici odobren kredit u iznosu od 17.395,00 CHF koji je tuženik stavio na raspolaganje tužiteljici u kunskoj protuvrijednosti navedenog iznosa po srednjem tečaju za CHF tečajne liste HNB-a na devize važećim na dan isplate kredita, uz rok otplate od 60 mjeseci, u svrhu kupnje motornog vozila, da je odredbom članka 6.1. predmetnog Ugovora o kreditu („Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita“) ugovoreno kako je tužitelj dužan tuženiku platiti naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita –

jednokratno 2,50 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, naplaćuje se neposredno prije isplate kredita te da je sukladno navedenom, tužiteljica tuženiku dana 1.09.2006. godine uplatila iznos od 266,03 eur na ime navedene naknade tj. naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita.

7. Sporno je li odredba čl. 6. st. 1. predmetnog Ugovora o kreditu između tužitelja i prednika tuženika VOLKSBANK d.d. Zagreb, u dijelu u kojem je tužiteljica u obvezi platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i administraciju kredita u visini 2,50% od iznosa kredita ništeta ili nije te je li osnovan istaknuti prigovor zastare.

8. Dušica Novinc u svom iskazu navodi da je 2006. godine odlučila kupiti novi automobil marke Mazda3, u auto kući u Zagrebu, a budući da joj je falilo oko 80.000,00 kn, iz auto kuće su ju uputili u tada Volksbank d.d., a tamo su joj dali hrpu papira i ugovor i uputili ju da to potpiše kod javnog bilježnika. To je bio kredit u CHF, ona se nije posebno raspitivala može li dobiti neki drugi kredit, u banci joj ništa nisu govorili o tom ugovoru, o ulaznoj naknadi i slično, niti je pitala, već su je samo poslali kod bilježnika, koji joj također ništa nije govorio o toj ulaznoj naknadi. Kredit je bio na 5 godina i u cijelosti ga je isplatila, a nakon toga je prodala auto. Automobil je kupila za osobne potrebe, a tada i danas radi za plaću, točnije nije automobil koristila za nekakav biznis ili slične svrhe. Ugovor o kreditu je pročitala kod kuće, nakon što ga je već potpisala kod bilježnika. Nitko joj ništa nije govorio o toj ulaznoj naknadi i za što se ista koristi, jednostavno dali su joj taj ugovor i papire i otpremili ju kod javnog bilježnika.

9. Prema odredbama čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003, dalje: ZZZP/03) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja Ugovora, odnosno čl. 96. st. 1 i 2. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, dalje: ZZZP/07), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

10. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice, jer je njen iskaz ocijenjen kao logičan i uvjerljiv i u skladu s ostalim izvedenim dokazima. Na temelju iskaza tužiteljice proizlazi da se o ulaznoj naknadi nije pojedinačno pregovaralo, a sud je zaključio da tuženik na kojem je teret dokaza (čl. 81. st. 4. ZZZP/03 i čl. 96. st. 4. ZZZP/07), već i po tome nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je unaprijed sastavljen od strane pravne službe tuženika) pojedinačno pregovaralo. Pritom je sud imao na umu da je sporna odredba kojom se potrošaču nameće obveza plaćanja navedenog troška (tzv. ulazne naknade) bila sastavni dio tipskog ugovora sastavljenog unaprijed od strane pravne službe tuženika.

11. Prema tome, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, pa da zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

12. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita, na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj

u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom, a tuženik suprotno, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, te navedenim odredbama ZZP/03 i ZZP/07 nije dokazao.

13. Uostalom, valja ukazati da tužiteljici nije posebno objašnjeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva koja je naplaćena tužiteljici prije isplate kredita. Iz svega navedenoga proizlazi nepoštenost na koju upire tužiteljica, a koja se prvenstveno sastoji u činjenici da je sporna ugovorna odredba unaprijed formulirana i određena od strane tuženika, da se o istoj s tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo, kao i da nije jasno koji bi to posebni troškovi prilikom obrade kredita nastali za tuženika, a da isti nisu ulazili u redovno obavljanje poslova bankarskih službenika. Sve navedeno sporni dio odredbe čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu čini nejasnom, nerazumljivom, nedovoljno jasnom i neodređenom, a opisano dovodi tužiteljicu kao korisnika kredita u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao davatelja kredita i jaču ugovornu stranu koja je jednostrano donijela odluku o spornoj naknadi.

14. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvom se trošku uopće radi, u visini od 2,50% od iznosa kredita, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

15. S obzirom da se, dakle, o navedenoj odredbi čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane pravne službe tuženika, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZPP-a.

16. Pritom ovaj sud tek ukazuje na odluku Županijskog suda u Zagrebu u presudi i rješenju posl. br. GŽ-1368/2021-2 od 20. srpnja 2021. i na odluku istog suda posl. br. GŽ-2558/2022-2 od 6. rujna 2022. u istovrsnoj pravnoj stvari, prema kojoj: „...Suprotno žalbenim navodima tuženika prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su odredbe sadržane u članku 5. stavku 2 ugovora o kreditu kojima je ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita. Naime, radi se o tipskoj ugovornoj odredbi koja je nepoštena u smislu odredbe članka 81. stavka 1. ZPP-a. Ovo iz razloga jer je ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama, zbog čega je tužitelj kao potrošač doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku, a odredbama članka 5. stavka 2. ugovora o kreditu nije precizno označeno na što se iste naknade odnose, što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Obzirom da tijekom postupka nije utvrđeno da su tužitelju prilikom zaključenja ugovora o kreditu od strane tuženika pojašnjeni razlozi ugovaranja navedenih naknada, kao niti na što se iste naknade točno odnose, niti je tužitelju kao potrošaču bilo omogućeno da pristane na takve odredbe, to su takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. ZPP-a. Stoga ih je pravilno sud prvog stupnja utvrdio ništetnim.“

17. Konačno treba naglasiti da iako u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranja predmetne naknade, već je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana (u čl. 17. st. 4.)

zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba (već navedeno) suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

18. Tuženik nije pružio dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate takve naknade, odnosno što to određeno čini troškove obrade kredita. Posao obrade kredita spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke, pa nije jasno o kakvim bi se drugim troškovima naknade radilo.

19. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnom odredbu čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu između tužiteljice i tuženika koja glasi: „Jednokratno 2,50% od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn naplaćuje se neposredno prije isplate kredita“, te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev i obvezao tuženika da vrati tužiteljici ono što je primio na temelju te ništetne ugovorne odredbe sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima "Narodne novine" broj 35/05, dalje: ZOO-a), odnosno na isplatu iznosa od ukupno 266,03 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 2.09.2006. godine do isplate, visina kojeg iznosa nije među strankama sporna.

20. S obzirom da je odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a da je tužitelju prilikom isplate kredita ustegnuta navedena ulazna naknada, na temelju takve ništetne ugovorne odredbe, to je naloženo tuženiku isplatiti tužiteljici upravo navedeni iznos, zajedno sa zateznim kamatama koje, u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a teku od prvog slijedećeg dana od dana stjecanja, ako je stjecatelj bio nepošten. Kako je prethodno navedeno, već prilikom sklapanja samoga Ugovora, tuženik je bio nepošten, budući da je kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti, morao znati da je predmetna odredba Ugovora o kreditu protivna svim propisima navedenima u ovoj presudi, pa je dužan platiti zatezne kamate i to od slijedećeg dana nakon stjecanja, odnosno od 2.09.2006. godine do isplate, a koji tijek kamata tuženik ne osporava.

21. Naime, u situaciji kada je prihvaćen tužbeni zahtjev na isplatu polazeći od utvrđenja da je ugovorna odredba o ulaznoj naknadi ništetna to podrazumijeva nesavjesnost kreditne institucije pa zatezna kamata teče od dana stjecanja od strane tuženika (tako u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revd-1294/2021 od 12. listopada 2021. i Revd-2862/2021 od 19. listopada 2021.), a koji tijek kamata tuženik ne osporava.

22. Neosnovan je i prigovor zastare, kojeg je istaknuo tuženik. Naime, tužiteljica u ovome postupku postavlja deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe, dok je na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. posl. br. Su-IV-47/2020-2 Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne

vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom, koja još i nije pravomoćna, utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, jasno je da zastara nije nastupila. Isto tako, odredbom čl. 327. ZOO-a propisano je da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i da se na nju može pozivati svaka zainteresirana osoba, dok je čl. 328. ZOO-a određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

23. Nadalje, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je kredit namijenjen za kupnju osobnog automobila koji je tužiteljica koristila za osobne potrebe, kako navodi u svom iskazu koji sud prihvaća, valja zaključiti da je tužiteljica u ovoj pravnoj situaciji potrošač u smislu citirane zakonske odredbe.

24. Odluka o parničnom trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a i sukladno vrijednosti predmeta spora i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužiteljici zastupanoj po punomoćniku odvjetniku priznato je za sastav tužbe od 18.07.2025. godine 25 bodova (Tbr. 7. toč. 1. OT), za sastav podneska od 24.10.2025. godine 25 bodova (Tbr. 8. toč. 1. OT), za zastupanje na ročištu dana 3.03.2026. godine 25 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), te za zastupanje na ročištu dana 21.04.2026. godine 25 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), što ukupno čini 100 bodova, a uz vrijednost boda od 2,00 EUR i uvećano za PDV od 25% ukupno iznosi 250,00 EUR. Kada se ovom iznosu doda trošak sudske pristojbe na tužbu od 13,27 eur i trošak sudske pristojbe na presudu od 13,27 eur, dobije se iznos od 276,54 eur, a koliko joj je i dosuđeno pod točkom III. izreke presude.

25. Ovdje još valja reći da je sud odredio vrijednost predmeta spora na pripremnom ročištu u iznosu od 266,03 eur, jer se radi o deklaratornom zahtjevu na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi i vraćanju isplaćenog iznosa ulazne naknade koja je naplaćena tužiteljici, u iznosu od 266,03 eur, pa je nelogično da bi vrijednost predmeta spora mogla biti viša od navedenog iznosa. Naime, u sporu u kojem je tužitelj istaknuo zahtjev za isplatu, te deklaratorni zahtjev koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na isplatu, deklaratorni je zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na isplatu koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na isplatu i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora se računa prema vrijednosti zahtjeva za isplatu.

26. Tužiteljici je temeljem čl. 151. st. 3. ZPP-a na dosuđeni iznos parničnog troška dosuđena i zatezna kamata koja teče od donošenja prvostupanjske presude do isplate, kako je i tražio.

27. Tužiteljici nije priznat trošak zastupanja na ročištu za objavu presude, budući da na isto nije nitko pristupio.

28. Obzirom da je tuženik izgubio spor u smislu čl. 154. st. 1. ZPP-a, valjalo je odbiti njegov zahtjev za naknadu troška postupka.

U Zagrebu, 28. travnja 2026. godine

Sudac
Goran Goluža

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude je dopuštena žalba. Žalba se podnosi ovom sudu u roku od petnaest dana od dana dostave presude, a o njoj odlučuje županijski sud.

DNA:

pun. tužitelja uz rješenje o pristojbi na tužbu od 13,27 eur i pristojbe na presudu od 13,27 eur,
pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30887-47f7b**

Kontrolni broj: **0cecb-39b35-cac5a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.